

de pijn van dát te hebben verlaten, — dát, hetwelk hem belette te sterven?....

* * *

En Nand lag in de diepte van dat ongeluk, dat nu ging woelen door heel zijn lijf, dat stokte in zijn keel, dat priemde door polsen en knieën. Hij wilde zich roeren; hij wilde beletten dat het vóórvallen zou; hij wilde zeggen, zeggen dat.... Maar hij kon niet meer spreken; hij wrong zijn tong die niet meer los wilde; hij trok met geweld zijne oogen open, te smeeken om hulp....

— En zie, daar werd hij plots heel rustig. Hij had zijne oogen open-gedaan. De kamer lag heel zindelijk in zoete avond-klaarte. Hij zag alles heel goed op zijne plaats staan: het kaske met de Onze-Lieve-Vrouw; zijn oude klakke aan den biesen stoel. En hij zag nog wat anders: hij zag Wanne, zijne oude Wanne, compassiëlijk naast zijn bed staan....

Maar het was Wanne niet: het was zijne

ontwakende Ziel.... Maar het was Wanne toch....

— En hij zag dat Wanne hem vredig tegen-lachte. Stuk voor stuk deed zij traag hare kleëren uit, die ze proper opplooiden en lei op den stoel, bij zijn klakke. Ze ging zij ook te bedde komen, zag hij. En nu had hij de zekerheid dat zij voortaan altijd bij hem zou wezen.... Hij zag dat zij zich op hare knieën zette, voor haar gebed. Hij deed zijne oogen toe. In zijn hoofd bad hij meê: „Onze Vader, die in de hemelen zijt....”

En toen hij gedaan had, wachtte hij een beetje. Hij wachtte tot Wanne iets zeggen zou. Maar ze zei niets. Toen wilde hij-zelf iets zeggen. Wat zou hij zeggen, dat....? Hij wachtte nóg een beetje. Maar toen begon hij oolijk te glimlachen. Hij wist nu wat hij zeggen moest. Hij wist; o, hij wist....

En hij deed zijn mond open, zijn zwarten mond. Maar hij zei niets.

Want hij was dood.

'N DECENNIUM,

(FRAGMENTEN VAN EEN ROMAN)

DOOR

FRANK IMM. VAN STEENEN.

IV.

Over de weg kwam het geluid van voetstappen van méér dan één persoon. Wie zal, alleen zijnde, en hij hoort vlak bij zich mensen gaan, niet naar hen zien? De schreden kwellen je oren zo lang tot je je hoofd willoos omwendt. Het is de aangeboren belangstelling van mensen in mensen.

Toen de mannen — want je hoorde, dat het mannen waren aan het tempo en de kracht van hun stappen — bij het hek waren, wilde Suze haar hoofd omdraaien, maar met een schok boorde zij het juist nog dieper in de groene haag, zodat de taxusnaalden een zachtschurend geluid gaven. Want één der voorbijgangers had gesproken — met de stem die Suze tot in haar droomen

kende — en na een groet van den ander was hij het hek doorgegaan en stapte hij het stijgende tuinpad op.

Suzes hoofd gloeide en haar armen voelden als verlamd. Zij kòn niet opstaan om hem hier in de tuin te begroeten en eerst toen zij hem hoorde schellen rende zij langs een andere kant naar de villa, bereikte ademloos de huiskamer, toen Sanne de voordeur opende. Zij voelde zich radeloos-gelukkig, radeloos, want zij zag geen uitweg: haar hart bonsde zó, haar hoofd wist ze rood en haar ogen vol, boordevol van haar geluk. Ze zou het niet kunnen verbergen nu hij haar zo overrompelde, o God, o God!

Toch, toen Sanne hem op haar verzoek binnenliet, was zij zelf verbaasd hoe zij hem met kille stem begroette en hem vormelik een stoel bood. Eckstein zag bleek, zijn ogen brandden koortsig en zenuwachtig-haastig zocht hij in zijn zak.

„Ik heb.... ik dacht....”, verontschuldigde hij zijn bezoek, „ik breng u een